JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

JÁN MAZÁK

11 päivänä syyskuuta 2007 [1]

I Johdanto

1. Tämä ennakkoratkaisumenettely koskee yhteisöön tuotujen tavaroiden tullausarvon määrittämistä polkumyyntitullia sovellettaessa.

2. Corte suprema di cassazione, sezione tributaria (Italia) tiedustelee ennakkoratkaisukysymyksellään, jonka se päätti esittää 30.3.2006 antamallaan määräyksellä, lähinnä sitä, voiko tulliviranomainen väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta, Puolasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevan hematiittiharkkoraudan tuonnissa 12.1.1994 tehdyssä komission päätöksessä N:o 67/94/EHTY (jäljempänä päätös N:o 67/94 tai väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehty päätös) [2] tarkoitetun kaltaista polkumyyntitullia soveltaessaan käyttää perustana samojen tavaroiden aikaisemmasta kuin siitä myynnistä maksettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu.

3. Tämä kysymys tuli esiin Carboni e derivati Srl -nimisen yhtiön (jäljempänä Carboni) ja Italian tulliviranomaisten välisessä oikeusriidassa, joka koskee kyseessä olevien tulliviranomaisten päätöstä, jonka mukaan Carbonin asiamiehensä välityksellä yhteisöön tuoman Venäjältä peräisin olevan hematiittiharkkoraudan tullausarvoa ei määritetä Carbonille tehtyä viimeistä myyntiä koskevassa laskussa ilmoitetun hinnan perusteella vaan samojen tavaroiden aikaisemmasta myynnistä maksetun alhaisemman hinnan perusteella, minkä vuoksi tullausarvo oli päätöksessä N:o 67/94 määrättyä vähimmäistuontihintaa pienempi ja Carboni määrättiin maksamaan polkumyyntitullia.

1 – Alkuperäinen kieli: englanti.

2 – EYVL L 12, s. 5.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Polkumyyntilainsäädäntö*

4. Komissio teki 12.1.1994 päätöksen N:o 67/94 polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan hiili- ja teräsyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 29.7.1988 tehdyn komission päätöksen N:o 2424/88/EHTY (jäljempänä peruspäätös)[3] perusteella.

5. Nyt esillä olevan asian kannalta merkityksellisenä ajankohtana sovelletun päätöksen N:o 67/94 johdanto-osan G luvussa ”Väliaikainen tulli” todetaan seuraavaa:

”(63) Kun on todettu, että kyseiset polkumyynnillä tuodut tuotteet ovat aiheuttaneet aineellisia vahinkoja yhteisön teollisuudelle ja että on yhteisön etujen mukaista toteuttaa toimenpiteitä, olisi suunniteltujen toimenpiteiden oltava ainoastaan riittäviä poistamaan aiheutunut vahinko.

(64) Komissio suoritti laskelman sellaisen hintatason selvittämiseksi, jolla kyseiset tuonnit lakkaavat aiheuttamasta aineellista vahinkoa yhteisön teollisuudelle. Komissio perusti laskelmansa tältä osin tuotantokuluja koskeviin tietoihin, joita yhteisön teollisuus oli joitakin tehottomimpia yrityksiä lukuun ottamatta toimittanut. Tuotantokuluihin lisättiin viittä prosenttia liikevaihdosta edustava voittomarginaali, jota voidaan pitää kohtuullisena nykyisessä markkinatilanteessa.

(65) Komissio katsoo, että toimenpiteillä palautetaan oikeudenmukaiset kilpailuolot hematiittiharkkorautamarkkinoille ja varmistetaan viejämaille parempi tuotto kyseessä olevan tuotteen viennistä.

(66) Tässä nimenomaisessa tapauksessa komissio katsoo, että vähimmäishinnan käyttöönotto on muuntyyppisiä toimia tarkoituksenmukaisempi näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

3 – EYVL L 209, s. 18.

– –

(68) Kun otetaan huomioon kyseisen tuotteen tuojille tavallisesti aiheutuvat kustannukset ja tuojien kohtuullisen voittomarginaalin tarve sekä 64 perustelukappaleessa tarkoitettu vahinkolaskelma, komission mielestä on asianmukaista ottaa väliaikaisena toimenpiteenä käyttöön muuttuva tulli, joka on sama kuin 149 ecun vähimmäishinnan tonnilta (cif tullaamaton) ja kyseisen Brasiliasta, Puolasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevan tuotteen ilmoitetun tullausarvon välinen ero, jos ilmoitettu tullausarvo on vähimmäistuontihintaa pienempi.

2. Tullin määrä on sama kuin 149 ecun hinnan tonnilta (cif tullaamaton) ja ilmoitetun tullausarvon välinen ero, jos ilmoitettu tullausarvo on vähimmäistuontihintaa pienempi.

3. Sovelletaan tulleista voimassa olevia säännöksiä.

_ _”*

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun tuotteen luovutus vapaaseen liikkeeseen edellyttää väliaikaisen tullin määrää vastaavan vakuuden antamista.”

6. Väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyn päätöksen 1 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Otetaan käyttöön väliaikainen polkumyyntitulli tuotaessa CN-koodiin 7201 10 19 kuuluvaa, Brasiliasta, Puolasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevaa hematiittiharkkorautaa.

7. Väliaikainen polkumyyntitulli vahvistettiin lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta, Puolasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevan hematiittiharkkoraudan tuonnissa 15.7.1994 tehdyllä komission päätöksellä N:o 1751/94/EHTY (jäljempänä päätös N:o 1751/94 tai lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehty päätös).[4]

* – Tässä ja jäljempänä ratkaisuehdotuksessa esitetyt lainaukset päätöksestä on suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

4 – EYVL L 182, s. 37.

8. Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyn päätöksen 1 ja 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”*1 artikla*

1. Otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli tuotaessa yhteisöön CN-koodiin 7201 10 19 kuuluvaa, Brasiliasta, Puolasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevaa hematiittiharkkorautaa.

2. Tullin määrä on sama kuin 149 ecun hinnan tonnilta ja hyväksytyn tullausarvon (vapaasti yhteisön rajalla) välinen ero, jos tullausarvo on edellä mainittua hintaa pienempi.

– –

4. Sovelletaan tulleista voimassa olevia säännöksiä.

2 artikla

1. Päätöksen N:o 67/94/EHTY mukaisesti väliaikaisen polkumyyntitullin vakuutena olleet määrät kannetaan lopullisesti käyttöön otetun tullin tasolla; lopullisesti käyttöön otetun polkumyyntitullin määrän ylittävältä osalta vakuutena olleet määrät vapautetaan.

2. Edellä 1 artiklan 4 kohdan määräyksiä sovelletaan myös väliaikaisesti määritettyjen määrien lopulliseen kantamiseen.”

B *Tullikoodeksi ja soveltamista koskevat säännöt*

9. Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (jäljempänä tullikoodeksi) [5] 28 artiklassa, joka sisältyy II osaston 3 lukuun ”Tavaroiden tullausarvo”, säädetään seuraavaa:

”Tämän luvun säännöksissä määritetään tullausarvo, jota käytetään sovellettaessa Euroopan yhteisöjen tullitariffia sekä muita toimenpiteitä kuin tariffitoimenpiteitä, joista säädetään tavaroiden kauppaa koskevissa yhteisön erityissäännöksissä.”

5 – EYVL L 302, s. 1.

10. Siltä osin kuin nyt esillä olevan asian kannalta on merkityksellistä, tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Maahan tuotujen tavaroiden tullausarvona käytetään niiden kauppa-arvoa eli hintaa, joka niistä on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi yhteisön tullialueelle, tapauksen mukaan 32 ja 33 artiklassa tarkoitettujen tarkistusten jälkeen, jos:

– –

c) mikään osa ostajan suorittaman tavaroiden myöhemmän jälleenmyynnin, luovutuksen tai käytön tuotosta ei tule suoraan tai välillisesti myyjän hyväksi, jollei aiheellista tarkistusta voida tehdä 32 artiklan mukaisesti; sekä

d) ostaja ja myyjä eivät ole keskenään etuyhteydessä, tai jos ovat, kauppa-arvo voidaan 2 kohdan mukaisesti hyväksyä tullitarkoituksiin.”

11. Komission asetuksessa (ETY) N:o 2454/93 (jäljempänä soveltamisasetus) [6] säädetään tullikoodeksin soveltamisesta. Soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se oli voimassa nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevan hematiitti-harkkoraudan tuontiajankohtana kesäkuussa 1994, säädettiin seuraavaa:

”1. Koodeksin 29 artiklaa sovellettaessa myynnin kohteena olevien tavaroiden ilmoittamista vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi on pidettävä riittävänä osoituksena siitä, että ne on myyty yhteisön tullialueelle vietäviksi. Tämä osoitus on riittävä myös ennen arviota tehtyjen peräkkäisten myyntien osalta, jolloin jokaista näissä kaupoissa käytettyä hintaa voidaan käyttää tullausarvon perusteena, jollei 178–181 artiklasta muuta johdu.”

12. Nykyisin voimassa olevassa soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna toisen virkkeen osalta 19.7.1995 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1762/95, [7] säädetään seuraavaa:

”1. Koodeksin 29 artiklaa sovellettaessa myynnin kohteena olevien tavaroiden

6 – Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annettu asetus (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1).

7 – Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöistä annetun asetuksen (ETY) N:o 2454/93 muuttamisesta annettu asetus (EY) N:o 1762/95 (EYVL L 171, s. 8).

ilmoittamista vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi on pidettävä riittävänä osoituksena siitä, että ne on myyty yhteisön tullialueelle vietäviksi. Ennen arvonmääritystä tapahtuvien peräkkäisten myyntien tapauksessa tämä näyttö koskee viimeistä myyntiä, joka on johtanut tavaroiden tuomiseen yhteisön tullialueelle, tai yhteisön tullialueella ennen tavaroiden luovutusta vapaaseen liikkeeseen tapahtuvaa myyntiä. Jos ilmoitetaan hinta, joka koskee myyntiä, joka on tapahtunut ennen viimeistä myyntiä ja jonka perusteella tavarat on tuotu yhteisön tullialueelle, on osoitettava tulliviranomaisia tyydyttävällä tavalla, että tavaroiden tämä myynti tapahtui niiden viemiseksi kyseiselle tullialueelle. Sovelletaan 178–181 a säännöksiä."

13. Soveltamisasetuksen 178–181 artiklassa säädetään tietojen ilmoittamisesta ja niihin liittyvien asiakirjojen toimittamisesta tullausarvon määrittämistä varten. On todettava, että 19.12.1994 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 3254/94 [8] soveltamisasetukseen lisättiin 181 a artikla seuraavasti:

"1. Tulliviranomaisten ei tarvitse määrittää tuontitavaroiden tullausarvoa kauppa-arvon perusteella, jos ne 2 kohdassa esitetyn menettelyn mukaisesti ja perusteltujen epäilyjen nojalla eivät ole vakuuttuneita, että ilmoitettu arvo vastaa koodeksin 29 artiklassa määriteltyä maksettua tai maksettavaa kokonaishintaa.

2. Jos tulliviranomaisilla on aihetta 1 kohdassa tarkoitettuihin epäilyihin, ne voivat pyytää lisätietoja 178 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jos tulliviranomaisilla on edelleen aihetta epäilyihin, niiden on ennen lopullisen päätöksen tekemistä, pyydettäessä kirjallisesti, ilmoitettava henkilölle, jota asia koskee, syyt joihin epäilyt perustuvat sekä annettava tälle kohtuullinen vastausaika. Lopullinen päätös ja siihen liittyvät perustelut on ilmoitettava kirjallisesti henkilölle, jota asia koskee."

III Asian tausta, oikeudenkäyntimenettely ja ennakkoratkaisukysymys

14. Carboni hankki toukokuussa 1994 erän Venäjältä peräisin olevaa hematiittiharkkorautaa Commercio Materie Prime CMP SpA -nimiseltä yhtiöltä (jäljempänä CMP), jonka kotipaikka on Italiassa. CMP oli hankkinut hematiittiharkkoraudan OME-DTECH Electronics Limited of Limassol (Kypros) -nimiseltä yhtiötä (jäljempänä OME-DTECH).

8 – Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä annetun asetuksen (ETY) N:o 2454/93 muuttamisesta annettu asetus (EY) N:o 3254/94 (EYVL L 346, s. 1).

15. Carbonin toimeksiannosta kuljetusyritys SPA-MAT ilmoitti kesäkuussa 1994 hematiittiharkkorautaerän tuoduksi Molfettan satamassa, ja erä tullattiin tullimaksujen maksamisen jälkeen, mistä on tehty tullausmerkintä 14.6.1994.

16. Tulli ilmoitti yhtiölle Carbonin asiamiehen SPA-MAT:n välityksellä 16.7.1994 päivätyllä maksuunpanopöytäkirjalla, että maksettua määrää oli korotettava, koska yhtiö oli rikkonut päätöksessä N:o 67/94 määrättyjä polkumyyntimääräyksiä, joilla oli otettu käyttöön väliaikainen tulli, joka oli sama kuin 149 ecun suuruisen vähimmäistuontihinnan tonnilta ja ilmoitetun tullausarvon välinen ero.

17. Carboni riitautti maksumääräyksen ja nosti Tribunale di Barissa kanteen Ministero delle Finanzea (valtiovarainministeriö) ja Riunione Adriatica di Sicurtàa (jäljempänä RAS) vastaan sillä perusteella, että laskussa ilmoitettu hinta oli 151 ecua ja näin ollen vähimmäistuontihintaa suurempi. Carboni vaati Tribunale di Baria toteamaan, ettei polkumyyntisäännöksiä ollut rikottu ja ettei yhtiölle näin ollen ollut jäänyt tullivelkaa kyseessä olevan tavaran hankinnasta.

18. Ministero delle Finanze totesi Tribunale di Barissa, että tuonti-ilmoitukseen oli liitetty pätemätön alkuperätodistus ja CMP-yhtiön antama proforma-lasku, jossa ilmoitettu hinta ei ollut luotettava, mistä syystä tavarat oli varmasti määrättävien tullien perimisen jälkeen tullattu tullisuspensiomenettelyssä odotettaessa ratkaisua siitä, täyttyvätkö polkumyyntitullin soveltamisedellytykset. Ministero delle Finanze väitti, että OME-DTECH:n ensimmäisestä myynnistä antamasta alkuperäisestä laskusta, jonka se oli sittemmin saanut laskua pyydettyään, ilmeni, että myyntihinta CMP:lle oli ollut 130,983 ecua tonnilta ja että se näin ollen erosi vähimmäistuontihinnasta.

19. Tribunale di Bari hylkäsi Carbonin vaatimuksen 30.9.2000 antamallaan tuomiolla muun muassa sillä perusteella, että yhteisön markkinoiden suojaamisen polkumyyntitulleja kantamalla piti tapahtua Euroopan yhteisöjen rajalla hetkellä, jona yhteisön toimija (tässä tapauksessa OME-DTECH) tekee ensimmäisen hankinnan.

20. Carboni valitti edellä mainitusta tuomiosta Corte d'apello di Bariin, joka hylkäsi valituksen perusteettomana. Corte d'apello di Bari totesi, että "vapaaseen liikkeeseen luovuttamisella" tarkoitetaan luovuttamista yhteisön vapaille markkinoille eli vaihetta, jossa ensimmäinen yhteisön toimija hankkii tavaran myyntiin. Corte d'apello di Bari katsoi, että huomioon on näin ollen

otettava nimenomaan myyntivaihe, koska se edeltää tullimenettelyä, jolla puolestaan taataan vähimmäistuontihinnan suojelu.

21. Corte suprema di cassazionen on annettava pääasian oikeudenkäynnissä ratkaisu valituksesta, jonka Carboni on tehnyt Corte d'apello di Barin antamasta tuomiosta.

22. Tulliviranomaiset vetoavat vastauksessaan siihen, että tavaroiden myynti siten, ettei niitä myydä suoraan nämä tavarat tullissa esittävälle yhteisön toimijalle, on polkumyyntitoimien todellinen ja varsinainen välttämistoimi, jonka ainoana tavoitteena on tavaroiden hinnan nostaminen esitettäessä ne tullissa. Carboni kiistää tämän väitteen ja pitää ratkaisevana yhteisön tullijärjestelmää, jossa sen mukaan merkitystä on ainoastaan ajankohdalla, jona tavarat luovutetaan yhteisön markkinoille, mikä tapahtuu, kun tavarat esitetään tullissa.

23. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan kyse on lähinnä siitä, voivatko tulliviranomaiset käyttää polkumyyntitullin soveltamisperusteena arvoa, joka vastaa yhteisöön tuotavien tavaroiden aikaisemmasta kuin siitä myynnistä maksettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu.

24. Edellä esitetyn perusteella Corte suprema di cassazione katsoi tarpeelliseksi esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Voiko tulliviranomainen yhteisön tullioikeuden periaatteiden mukaan komission päätöksessä N:o 67/94/EHTY tarkoitetun kaltaista polkumyyntitullia soveltaessaan käyttää perustana samojen tavaroiden aikaisemmasta kuin siitä myynnistä maksettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu, kun ostaja on yhteisön toimija tai myynti on kuitenkin tapahtunut tavaroiden tuomiseksi yhteisöön?”

IV Oikeudellinen arviointi

A *Asianosaisten keskeiset väitteet ja niiden perustelut*

25. Italian hallitus, joka käyttää myös Amministrazione delle Finanzen (valtiovarainhallinto) puhevaltaa, ja komissio ovat

esittäneet nyt esillä olevassa asiassa kirjallisia huomautuksia.

26. Italian hallituksen mukaan yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava myöntävästi. Italian hallitus katsoo, että tulliviranomaisella oli oikeus määrittää kyseessä olevan hematiittiharkkoraudan tullausarvo OMEDTEC:n CMP:lle, joka on yhteisön toimija, tekemän ensimmäisen myynnin perusteella.

27. Italian hallitus katsoo, että tullausarvo voidaan määrittää polkumyyntitullia sovellettaessa ainoastaan sen ajankohdan perusteella, jona yhteisön toimija hankkii ensimmäisen kerran kyseessä olevat tavarat eli hetkellä jolloin kyseessä olevat tavarat tulevat yhteisön markkinoille. Näin ollen tullikoodeksin 29 artiklassa tarkoitettu tullausarvo on Italian hallituksen mukaan määritettävä nyt esillä olevan asian kaltaisissa tapauksissa edellä mainittuna ajankohtana maksetun hinnan eikä maahantuojan kyseessä olevien tavaroiden hankinnasta maksaman hinnan perusteella.

28. Tällainen tulkinta on Italian hallituksen mukaan yhdenmukainen polkumyyntilainsäädännön tarkoituksen kanssa, koska yhteisön markkinoille ei aiheudu vahinkoa ainoastaan silloin, kun alihintaiset tavarat tosiasiallisesti luovutetaan yhteisön tullialueelle, vaan myös silloin, kun suositaan yhteisön toimijaa, joka hankkii kyseiset tavarat alhaisempaan hintaan kuin muut yhteisön toimijat.

29. Tätä näkemystä tukee Italian hallituksen mukaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyn päätöksen sanamuoto, jossa käytetään ilmaisua ”hyväksytty tullausarvo (vapaasti yhteisön rajalla)” väliaikaisessa päätöksessä käytetyn ”ilmoitetun tullausarvon” sijasta.

30. Komissio myöntää, että muuttuvan polkumyyntitullin määrittäminen viimeisen kauppa-arvon perusteella on jossain määrin ongelmallista. Viimeisen myynnin käyttäminen laskentaperusteena on toisaalta tullioikeuden näkökulmasta itse asiassa paras tapa ottaa huomioon kaikki tuonnin kustannustekijät ja näin ollen taata asianmukaisen tuontitullin käyttöönotto. Polkumyyntitoimenpiteiden näkökulmasta tarkasteltuna voidaan komission mukaan toisaalta todeta, että vähimmäishinnan asettamisen tavoite ja tarkoitus voidaan helposti kiertää, jos tullausarvo on määritettävä viimeisen myynnin perusteella.

31. Komission mukaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyn päätöksen sanamuodon perusteella muuttuvan tullin laskentaperusteena voidaan

kuitenkin käyttää ainoastaan viimeisen myynnin hintaa. Toisin sanoen ainoastaan myynti tai liiketoimi, jonka perusteella tullausarvo määritetään, voidaan sen mukaan katsoa merkitykselliseksi myynniksi tai liiketoimeksi polkumyyntitullia sovellettaessa.

32. Tulliviranomainen voi edellä esitetystä huolimatta epäillä, vastaako ilmoitettu tullausarvo tosiasiallisesti hintaa, jonka maahantuoja on maksanut tai joka sen on maksettava. Komissio huomauttaa, että vaikka sillä ei olekaan yksityiskohtaisia tietoja nyt esillä olevan asian tosiseikoista, tulliviranomaisella oli sen mielestä – soveltamisasetukseen sittemmin sisällytetyssä 181 a artiklassa säädettyjen, nyt esillä olevan asian kannalta merkityksellisenä ajankohtana voimassa olleiden tullikäytäntöjen mukaisesti – oikeus käyttää tullausarvon määrittämisen perustana samojen tavaroiden aikaisemmasta kuin siitä myynnistä maksettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu, jos lisätutkimusten jälkeenkään ei voida olla esittämättä perusteltuja epäilyjä siitä, että ilmoitettu arvo vastaa tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa.

33. Edellä esitetyn perusteella komissio ehdottaa, että ennakkoratkaisukysymykseen vastataan, että tulliviranomainen voi käyttää perustana samojen tavaroiden aikaisemmasta kuin siitä myynnistä maksettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu, jos viranomainen ei pyydettyään toimittamaan lisätietoja tullikoodeksin mukaisesti voi olla esittämättä perusteltuja epäilyjä siitä, että ilmoitettu arvo vastaa tullikoodeksin 29 artiklassa tarkoitettua tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa.

B *Asian arviointi*

34. Ensinnäkin on pidettävä mielessä, ettei nyt esillä oleva asia koske normaaliarvon tai sen perusteella määritettävän, kyseessä olevassa polkumyyntitoimenpiteessä säädetyn 149 ecun vähimmäistuontihinnan tonnilta vahvistamista vaan kyseisen toimenpiteen mukaisesti tietyn tuonnin yhteydessä käyttöön otettavan polkumyyntitullin määrittämistä.

35. Väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyn päätöksen mukaan polkumyyntitullin määrä on sama kuin vähimmäistuontihinnan ja ”ilmoitetun tullausarvon” välinen ero. Tältä osin on huomautettava, että lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyssä päätöksessä käytetään tässä yhteydessä ilmaisua ”hyväksytty tullausarvo”, joka vaikuttaa mielestäni täsmällisemmältä, koska ilmoitettua tullausarvoa ei voida tullikoodeksin nojalla välttämättä monestakaan syystä ottaa huomioon. Sanamuotojen välisellä erolla näyttää kuitenkin olevan vähäinen merkitys nyt esillä olevassa asiassa. Merkityksellistä sen sijaan on, että kyseessä olevan yhteisöön tuodun tavaran tullausarvosta on kannettava polkumyyntitullia,[9] joka on määritettävä – kuten myös väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyn päätöksen 1 artiklan 3 kohdassa täsmennetään – asiaan sovellettavan tullilainsäädännön mukaisesti,

9 – Ks. tältä osin myös asia C-69/89, Nakajima, tuomio 7.5.1991 (Kok. 1991, s. I-2069, Kok. Ep. XI, s. I-161, 105 kohta) ja asia C-93/96, ICT, tuomio 29.5.1997 (Kok. 1997, s. I-2881, 14 kohta).

toisin sanoen soveltamalla erityisesti tullikoodeksin II osaston 3 luvussa ”Tavaroiden tullausarvo” säädettyä menetelmää ja noudattamalla asian kannalta merkityksellisiä soveltamissäännöksiä.

36. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, oliko tulliviranomaisella näiden säännösten [10] nojalla oikeus kyseessä olevaa polkumyyntitullitoimenpidettä soveltaessaan määrittää tullausarvo aikaisemman kuin viimeisen, tavaroiden yhteisön tullialueelle tuontiin johtaneen myynnin yhteydessä vahvistetun hinnan perusteella.

37. Tähän kysymykseen vastattaessa on ensinnäkin todettava, ettei tilanne, jossa kysymys esitettiin, käy yksiselitteisesti ilmi ennakkoratkaisupyynnöstä. Täysin selvää ei ole etenkään se, päättivätkö Italian tulliviranomaiset käyttää perustana aikaisemmasta myynnistä maksettua hintaa, koska – kuten Italian viranomaisten huomautuksista voitaisiin päätellä – on kiistanalaista, maksoiko Carboni kyseessä olevasta tuodusta tavarasta tosiasiassa CMP:n antamassa laskussa ilmoitetun 151 ecun hinnan, vai siksi, että Italian viranomaiset katsovat, että vaikka määrä vastaa Carbonin tuodusta tavarasta tosiasiassa maksamaa hintaa, polkumyyntilainsäädännön tavoite ja tarkoitus edellyttävät, että tullausarvo määritetään yhteisön toimijalle tehdyn ensimmäisen myynnin perusteella.

38. Kuten jäljempänä esitetystä arvioinnista käy ilmi, tulliviranomaiset voivat määrittää tullausarvon aikaisemman myynnin perusteella vain tiettyjen edellytysten täyttyessä, joten nyt esillä olevassa asiassa on tärkeää määrittää tarkasti asian kannalta merkityksellinen tilanne. Jotta ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle voidaan kuitenkin antaa hyödyllinen vastaus, ennakkoratkaisukysymystä tarkastellaan tässä ratkaisuehdotuksessa laajemmassa merkityksessä ottaen huomioon sekä tilanne, jossa ei voida perusteltujen epäilyjen nojalla olla vakuuttuneita, että ilmoitettu arvo tosiasiallisesti vastaa tuojan maksamaa hintaa, sekä tilanne, jossa tämä seikka ei ole kiistanalainen.

39. Tässä ratkaisuehdotuksessa tarkastellaan näin ollen ensin tulliviranomaisten mahdollisuutta noudattaessaan asiaan sovellettavissa yhteisön tullisäännöksissä säädettyä tullausarvon määritysjärjestelmää määrittää tullausarvo peräkkäisten myyntien tapauksessa aikaisemmasta myynnistä maksetun hinnan perusteella ja toiseksi tarkemmin kysymystä siitä, edellyttääkö polkumyyntilainsäädännön tarkoitus nyt esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa, että tullausarvo

10 – On todettava, että ennakkoratkaisupyynnöstä käy selvästi ilmi, ettei ennakkoratkaisukysymykseen sisältyvällä ilmaisulla ”yhteisön tullioikeuden periaatteet” tarkoiteta teknisessä mielessä tiettyjä yhteisön oikeuden yleisiä periaatteita vaan yleisemmin erityisesti tullikoodeksissa ja soveltamisasetuksessa säädettyjä, nyt esillä olevaan asiaan sovellettavia yhteisön tullioikeuden säännöksiä. Kyseistä ilmaisua käytetään tässä ratkaisuehdotuksessa samassa merkityksessä.

määritetään aikaisemman myynnin, tässä tapauksessa OME-DTECH:n CMP:lle tekemän myynnin, perusteella, kuten Italian hallitus väittää.

40. Aluksi on huomautettava, että tavaran arvonmäärityksestä annettujen yhteisön säännösten tavoitteena on saada aikaan oikeudenmukainen, yhtenäinen ja neutraali järjestelmä, jossa ei käytetä omavaltaisia eikä kuvitteellisia tullausarvoja, ja että nämä säännökset perustuvat periaatteeseen, jonka mukaan tullausarvon on ilmennettävä maahan tuotujen tavaroiden todellista arvoa. [11]

41. Tullausarvo on näin ollen määritettävä ”kauppa-arvon” käsitteen [12] perusteella, jolla tarkoitetaan tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdassa hintaa, joka tuoduista tavaroista on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi yhteisön tullialueelle, tapauksen mukaan tullikoodeksin merkityksellisissä säännöksissä tarkoitettujen tarkistusten jälkeen.

42. Tullausarvo on näin ollen lähtökohtaisesti vietyjen tavaroiden ostajan (maahantuojan) ja myyjän (viejän) sopima yksilöllinen hinta. [13]

43. Tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan perusteella on näin ollen selvää, että tullausarvon määritys koskee ainoastaan tavaroita, jotka myydään ”vietäviksi yhteisön tullialueelle”, mikä tarkoittaa, että myyntiajankohtana on selvää, että tavarat tuodaan yhteisön tullialueelle yhteisön ulkopuolisesta maasta. [14]

44. Soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 artiklan nojalla tavaroiden ilmoittamista luovutettaviksi vapaaseen liikkeeseen yhteisössä on pidettävä riittävänä osoituksena siitä, että edellä mainittu edellytys täyttyy eli että ne on myyty yhteisöön vietäviksi.

45. Kun tavaroista on tehty vähintään kaksi peräkkäistä kauppaa ennen tullausarvon määrittämistä, jokainen niistä voi lähtökohtaisesti täyttää edellytyksen, että tavarat on myyty yhteisöön vietäviksi. Soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 artiklassa

11 – Ks. vastaavasti mm. asia C-11/89, Unifert, tuomio 6.6.1990 (Kok. 1990, s. I-2275, 35 kohta) ja asia C-306/04, Compaq Computer, tuomio 16.11.2006 (Kok. 2006, s. I-10991, 30 kohta).

12 – Ks. vastaavasti asia 65/85, Van Houten, tuomio 4.2.1986 (Kok. 1986, s. 447, 13 kohta).

13 – Ks. vastaavasti edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Van Houten, tuomion 13 kohta; edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Unifert, tuomion 36 kohta ja asia C-491/04, Dollond & Aitchison, tuomio 23.2.2006 (Kok. 2006, s. I-2129, 26 kohta).

14 – Ks. vastaavasti edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Unifert, tuomion 11 kohta.

laajennetaankin olettamusta siitä, että jos tavarat ilmoitetaan vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi, ”vietäväksi myyntiä” koskeva edellytys täyttyy kunkin peräkkäisen myynnin kohdalla.

46. Nyt esillä olevan asian kannalta merkityksellisenä ajankohtana voimassa olleessa soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 artiklan alkuperäisessä versiossa säädettiin, että tällaisessa tapauksessa jokaista näissä kaupoissa käytettyä hintaa voidaan käyttää tullausarvon perusteena.

47. Kuten yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Unifert antamasta tuomiosta ilmenee, tämä tarkoittaa, että peräkkäisissä yhteisön tullialueelle tarkoitetuissa myynneissä tuoja voi valita tullausarvon perustaksi näitä myyntejä varten sovituista hinnoista yhden hinnan, mikäli tuoja voi esittää tulliviranomaisille kaikki vaadittavat tiedot ja asiakirjat tästä hinnasta. [15]

48. Siitä, että tavaroiden tuoja voi lähtökohtaisesti valita minkä tahansa tavaroiden tuontiin johtavissa peräkkäisissä myynneissä sovituista hinnoista kauppa-arvon määrittämiseksi, seuraa selvästikin, ettei tullausarvossa välttämättä oteta huomioon tavaroiden lopulliseen hintaan, jonka tuoja on maksanut tai joka sen on maksettava, sisältyviä kustannustekijöitä, kuten tavaroiden yhden tai useamman aikaisemman myyjän voittomarginaaleja.

49. Tästä syystä on huomautettava, että tämä sääntö on jossain määrin ristiriidassa kauppa-arvoon perustuvan menetelmän kanssa. Kuten edellä todettiin, [16] kyseisen menetelmän tavoitteena on erityisesti määrittää tullausarvo, joka ilmentää maahan tuotujen tavaroiden todellista arvoa eli tavaroiden tosiasiallista hintaa hetkellä, jona ne ilmoitetaan luovutettaviksi vapaaseen liikkeeseen. Tullausarvon on toisin sanoen vastattava mahdollisimman pitkälti vientihintaa hetkellä, jona tuotteet saapuvat yhteisön rajalle, mikä käy ilmi myös siitä, että tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan on soveltamisasetuksen 145 artiklan nojalla alennuttava suhteellisesti, jos tavaroiden kaupallinen arvo alenee esimerkiksi siksi, että jo ostettuja tavaroita menetetään tai ne vahingoittuvat ennen niiden luovutusta vapaaseen liikkeeseen. [17]

15 – Edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Unifert, tuomion 16 ja 21 kohta. Kyseessä olevassa tuomiossa viitattiin tavaroiden tullausarvon määrittämisestä 28.5.1980 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 (EYVL L 134, s. 1) 3 artiklan 1 kohtaan sekä edellä mainitun asetuksen 1, 3 ja 8 artiklan tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista säännöksistä 11.6.1980 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1495/80 (EYVL L 154, s. 14) 6 artiklaan, jotka kuitenkin korvattiin sisällöltään täysin vastaavilla tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdalla ja soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 kohdalla.

16 – Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 40 kohta.

17 – Ks. vastaavasti myös asia 183/85, Repenning, tuomio 12.6.1986 (Kok. 1986, s. 1873, 18 kohta) ja edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Unifert, tuomion 35 kohta.

50. Kuten komissio on aivan oikein todennut, tästä nimenomaisesta syystä nykyisin voimassa olevassa soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna vuonna 1995, on tehty selväksi, että ennen arvonmääritystä tapahtuvien peräkkäisten myyntien tapauksessa tullausarvon laskentaperusteena käytetään yleensä viimeistä myyntiä, jonka perusteella tavarat on tuotu yhteisön tullialueelle. Tavaranhaltija ei voi soveltamisasetuksen muutetun 147 artiklan 1 kohdan nojalla ilmoittaa hintaa, joka koskee myyntiä, joka on tapahtunut ennen viimeistä myyntiä, vaan sen on tällaisessa tapauksessa osoitettava tulliviranomaisia tyydyttävällä tavalla, että viimeistä myyntiä edeltänyt myynti tapahtui tavaroiden viemiseksi yhteisön tullialueelle.

51. Nyt esillä olevassa asiassa esitettyä kysymystä tarkasteltaessa on kuitenkin todettava, että soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 kohdan nojalla nähdäkseni yksinomaan tavaranhaltija voi valita peräkkäisten myyntien tapauksessa hinnan, joka koskee ennen viimeistä, tavaroiden yhteisöön tuontiin johtanutta myyntiä.

52. Edellä mainittua säännöstä ja tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohtaa ei sitä vastoin voida tulkita siten, että tulliviranomainen voi valita tavaroiden aikaisempaa myyntiä koskevan hinnan nyt esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa, jossa tavaranhaltija on ilmoittanut tavaroiden hinnaksi viimeisen, tavaroiden yhteisöön tuontiin johtaneen myynnin yhteydessä sovitun hinnan.

53. Tällainen tulkinta olisi nähdäkseni ensinnäkin ristiriidassa erityisesti yhteisön tullioikeudessa säädetyn kauppa-arvon käsitteen kanssa, jossa edellytetään, että tavaroiden arvo määritetään tavallisesti ennen arvonmääritystä tapahtuneesta viimeisestä, yhteisöön tuontiin johtaneesta myynnistä maksetun hinnan perusteella ja että tästä säännöstä tehtäviä poikkeuksia on näin ollen tulkittava suppeasti. Tulliviranomaisten ei voida antaa käyttää vapaasti perustana muuta kuin tavaranhaltijan valitsemaa ja ilmoittamaa hintaa myöskään siksi, että oikeusvarmuus on taattava ja että yksittäisiä maahantuojia on suojeltava tullien, erityisesti polkumyyntitullien, harkinnanvaraiselta käyttöönotolta.

54. Edellä esitetyn perusteella vaikuttaa siltä, että tullikoodeksin ja soveltamisasetuksen nojalla tullausarvo on lähtökohtaisesti määritettävä tavaroiden viimeisestä myynnistä ennen tullausarvon määritystä tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan perusteella, jos maahantuoja on ilmoittanut tämän hinnan. Tulliviranomaiset eivät näin ollen voi tällaisessa tapauksessa käyttää perustana samojen tavaroiden aikaisemman myynnin yhteydessä vahvistettua hintaa.

55. Toisenlaista tulkintaa ei voida nähdäkseni perustella myöskään polkumyyntisäännösten tavoitteilla, toisin kuin Italian hallitus näyttää väittävän.

56. Tältä osin on todettava, että kyseessä oleviin väliaikaiseen ja lopulliseen päätökseen sovellettavan peruspäätöksen 1 artiklan ja 2 artiklan 1 kohdan nojalla [18] polkumyyntisäännöksillä pyritään suojautumaan ”polkumyynnillä tai vientituella tapahtuvalta tuonnilta”, ja polkumyyntitullia voidaan soveltaa polkumyynnillä tuotuun tuotteeseen, ”jonka luovutus vapaaseen liikkeeseen yhteisössä aiheuttaa vahinkoa”. Lisäksi peruspäätöksen 2 artiklan 2 kohtaan sisältyvän määritelmän mukaan tuotetta on pidettävä polkumyynnillä tuotuna, jos sen hinta yhteisöön vietäessä on alhaisempi kuin samankaltaisen tuotteen normaaliarvo.

57. Edellä mainituista säännöksistä käy ilmi, että polkumyyntitoimenpiteen soveltaminen edellyttää tavaroiden tuontia yhteisön kauppaan siten, että siitä aiheutuu vahinkoa yhteisön teollisuudelle. Toisin kuin Italian hallitus väittää, yhteisön polkumyyntilainsäädäntöä ei sovelleta tavaroiden myyntiin sellaisenaan (kuten esimerkiksi nyt esillä olevassa asiassa OMEDTECH:n CMP:lle tekemään hematiittiharkkoraudan ensimmäiseen myyntiin), ennen kuin ne tosiasiallisesti viedään yhteisön tullialueelle, vaikka yhteisön toimija on tällaisen liiketoimen osapuolena.

58. Lisäksi polkumyyntitullien tarkoituksena on neutralisoida polkumyyntimarginaalia, joka johtuu lähinnä yhteisöön viennistä maksetun hinnan ja tuotteen normaaliarvon välisestä erosta, ja poistaa siten tuotteiden yhteisöön tuonnin vahingolliset vaikutukset. Väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyssä päätöksessä ja lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyssä päätöksessä säädetty 149 ecun vähimmäishinta tonnilta on nyt esillä olevassa asiassa sellainen hintataso, jolla hematiittiharkkoraudan tuonnit lakkaavat aiheuttamasta vahinkoa yhteisön teollisuudelle. [19]

59. Edellä esitetystä seuraa, että jos hinta, jonka tavaranhaltija on tosiasiallisesti maksanut tai joka sen on maksettava, on polkumyyntitoimenpiteessä säädettyä vähimmäishintaa suurempi,

18 – Ks. myös polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11.7.1988 annettuun neuvoston asetukseen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1) (jäljempänä perusasetus) sisältyvät vastaavat säännökset sekä polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1) 1 artikla.

19 – Ks. myös päätöksen N:o 67/94 64 perustelukappale.

polkumyyntisäännösten tavoitteen ja tarkoituksen huomioon ottaen polkumyyntitullia ei ole syytä kantaa suhteessa esimerkiksi tavaroiden aikaisempaan myyntiin. Tämä pätee myös silloin, kun vähimmäishinnan ylittävä hinta on sovittu nimenomaan polkumyyntitullin välttämiseksi. [20]

60. Tulliviranomaiset eivät näin ollen voi tullilainsäädännön eivätkä polkumyyntilainsäädännön nojalla määrittää tullausarvoa nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltaista polkumyyntitullia soveltaessaan samojen tavaroiden aikaisempaa myyntiä koskevan hinnan perusteella, jos tavaranhaltija päättää ilmoittaa hinnan, joka koskee viimeistä myyntiä, jonka perusteella tavarat on tuotu yhteisöön.

61. On korostettava, että tämä pätee kuitenkin vain, jos ilmoitettu arvo vastaa tosiasiallisesti hintaa, joka tavaroista on maksettu tai joka niistä on maksettava.

62. Tilanne on nähdäkseni erilainen silloin, kun perusteltujen epäilyjen nojalla ei voida olla vakuuttuneita arvoa koskevan ilmoituksen totuudenmukaisuudesta ja kun esimerkiksi epäillään, että laskussa ilmoitettu hinta on epäluotettava tai väärä – kuten Ministero delle Finanze ennakkoratkaisupyynnön perusteella näyttää ehdottaneen.

63. Tässä yhteydessä on muistutettava, että tullikoodeksin 30 ja 31 artiklassa säädetään toissijaisista arvonmääritysmenetelmistä, jos tullausarvoa ei voida määrittää tullikoodeksin 29 artiklassa säädetyn kauppa-arvoon perustuvan menetelmän mukaisesti.

64. Soveltamisasetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 3254/94, 181 a artiklassa todetaan vastaavasti, että jos tulliviranomaiset eivät ole perusteltujen epäilyjen vuoksi vakuuttuneita, että ilmoitettu arvo vastaa maksettua tai maksettavaa kokonaishintaa, niiden ei tarvitse määrittää tullausarvoa kauppa-arvon perusteella ja että ne voivat kieltäytyä hyväksymästä ilmoitettua hintaa, jos näihin epäilyihin on edelleen aihetta sen jälkeen, kun ne ovat pyytäneet lisätietoja tullikoodeksin 178 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

65. Vaikka edellä mainittu soveltamisasetuksen säännös ei ollut vielä voimassa, kun nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevat tavarat ilmoitettiin, se ilmentää komission toimittamien tietojen perusteella johdonmukaista tullikäytäntöä – jota sovellettiin jo nyt esillä olevan asian kannalta merkityksellisenä ajankohtana – ja on nähdäkseni myös tullikoodeksissa säädetyn järjestelmän mukainen.

20 – Ks. vastaavasti myös asia C-99/94, Robert Birkenbeul, tuomio 28.3.1996 (Kok. 1996, s. I-1791, 17 kohta) ja yhdistetyt asiat C-305/86 ja C-160/87, Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990 (Kok. 1990, s. I-2945, 60 kohta).

66. Esimerkiksi tullikoodeksin 29 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla tulliviranomaiset voivat kieltäytyä hyväksymästä tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan mukaisesti määritettyä kauppa-arvoa tapauksissa, joissa ostajan ja myyjän välillä on keskinäinen etuyhteys, jos tulliviranomaiset katsovat etuyhteyksien vaikuttaneen hintaan tavaranhaltijan antamien tai muualta saatujen lisätietojen perusteella sen jälkeen, kun tavaranhaltijalle on annettu tilaisuus vastineen antamiseen.

67. Tällaisten tapausten osalta, joissa kauppa-arvoa ei voida jostain syystä hyväksyä, tullikoodeksissa säädetään, että tullausarvo on lähtökohtaisesti määritettävä vaihtoehtoisilla arvonmääritysmenetelmillä, jotka ulottuvat tullausarvon määrittämisestä suhteessa samanlaisten, tullikoodeksin 30 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla yhteisöön vietäviksi myytyjen tavaroiden kauppa-arvoon muiden tullikoodeksin 31 artiklassa säädettyjen kohtuullisten menetelmien käyttöön.

68. Tarkasteltaessa kuitenkin nyt esillä olevassa asiassa esitettyä kysymystä eli sitä, voivatko tulliviranomaiset käyttää perustana myös hintaa, joka on vahvistettu aikaisemman kuin viimeisen, kyseessä olevien tavaroiden tuontiin johtaneen ja tulli-ilmoituksen antamisperusteena olevan myynnin yhteydessä, on todettava, että tällaisella tullausarvon määritysmenetelmällä voidaan ottaa paremmin huomioon kyseisten tavaroiden todellinen tullausarvo kuin edellä mainitulla tullikoodeksin 30 ja 31 artiklan mukaisesti vahvistettavalla ”laskennallisella arvolla”. Lisäksi aikaisemman myynnin yhteydessä sovittu hinta voidaan soveltamisasetuksen 147 artiklan 1 kohdassa säädetyin edellytyksin selvästikin hyväksyä tavaroiden kauppa-arvoksi.

69. Edellä esitetyn perusteella voidaan näin ollen todeta, että jos tulliviranomaisilla on – lisätietoja pyydettyään – edellä 62 kohdassa mainittujen seikkojen kaltaisia syitä kieltäytyä määrittämästä tavaroiden arvoa ilmoitetun hinnan perusteella, ne voivat tullikoodeksissa säädetyn tullausarvon määritysjärjestelmän mukaisesti käyttää perustana samojen tavaroiden aikaisemmasta kuin siitä myynnistä maksettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu.

70. Kaikkien edellä esitettyjen huomautusten perusteella katson, etteivät tulliviranomaiset voi yhteisön tullioikeuden periaatteiden mukaan väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tehdyssä päätöksessä tarkoitetun kaltaista polkumyyntitullia soveltaessaan käyttää tullausarvon perustana aikaisemman kuin sen myynnin yhteydessä vahvistettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu, jos ilmoitettu hinta on se hinta, jonka maahantuoja on tosiasiallisesti maksanut tai joka sen on maksettava.

71. Jos tulliviranomaiset eivät kuitenkaan ole perusteltujen epäilyjen vuoksi vakuuttuneita, että ilmoitettu arvo vastaa kyseessä olevista

tavaroista maksettua tai maksettavaa kokonaishintaa, ne voivat polkumyyntitullia soveltaessaan käyttää tullausarvon laskentaperusteena hintaa, joka on sovittu kyseessä olevien yhteisöön vietävien tavaroiden aikaisemman myynnin yhteydessä, jos nämä epäilyt vahvistuvat sen jälkeen, kun on pyydetty lisätietoja ja henkilölle, jota asia koskee, on tullikoodeksin ja soveltamisasetuksen säännösten mukaisesti annettu kohtuullinen vastausaika.

V Ratkaisuehdotus

72. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa ennakkoratkaisukysymykseen seuraavasti:

Yhteisön tullioikeuden periaatteiden mukaan tulliviranomaiset eivät voi väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta, Puolasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevan hematiittiharkkoraudan tuonnissa 12.1.1994 tehdyssä komission päätöksessä N:o 67/94/EHTY tarkoitetun kaltaista polkumyyntitullia soveltaessaan käyttää tullausarvon perustana aikaisemman kuin sen myynnin yhteydessä vahvistettua hintaa, jonka perusteella tulli-ilmoitus on annettu, jos ilmoitettu hinta on se hinta, jonka maahantuoja on tosiasiallisesti maksanut tai joka sen on maksettava.

Jos tulliviranomaiset eivät kuitenkaan ole perusteltujen epäilyjen nojalla vakuuttuneita, että ilmoitettu arvo vastaa ilmoitetuista tavaroista maksettua tai maksettavaa kokonaishintaa, ne voivat polkumyyntitullia soveltaessaan käyttää tullausarvon laskentaperusteena hintaa, joka on sovittu kyseessä olevien yhteisöön vietävien tavaroiden aikaisemman myynnin yhteydessä, jos nämä epäilyt vahvistuvat sen jälkeen, kun on pyydetty lisätietoja ja annettu henkilölle, jota asia koskee, kohtuullinen vastausaika tullikoodeksin ja soveltamisasetuksen säännösten mukaisesti.